

MOTINOS KAPAS

LISA REGAN

Iš anglų kalbos vertė
Rasa Rudzevičiūtė

Sofoklis

VILNIUS, 2024

*Skiriu broliui Andrew Brockui –
už tai, kad parodė, jog savo istoriją visada galima perrašyti!*

PROLOGAS

Ugnį ji įžiebė vaikų kambaryje. Gintarinėms liepsnoms laižant sienas ir plintant po visą kambarį, ugniai praryjant idealiai suderintus baldus ir kilimą, nuo kurio tiek valandų šveitė nepastebimas žymes, jos lūpas išrietė šypsena. Plonytis vaikiškos lovytės baldakimas, kurį kasdien taip pedantiškai pataisydavo, maloniai supleveno ugnyje. *Nepažadink vaiky. Neik ten, kol vaikai miega. Nedaryk to, nedaryk to, nedaryk to.* Dabar ji žinos.

Oras darėsi troškesnis ir ėmė deginti nosį bei gerklę, tad ji atbulomis išėjo iš kambario. Pro durų kraštus veržėsi tirštų juodų dūmų sruogelės, padengdamos lubas ir vydamos ją į koridorių. Bėgdama ji dilbiu užsidengė burną. Greitai liepsnos įsisiautės po visą namą, sudegins visus prašmatnius daiktelius, priklausiusius tai piktai, snobiškai kalei. Bus nuostabu.

Laiptais ji bėgo į pirmą aukštą, stabtelėdama ir degtuku paliesdama svetainės ir valgomojo langus puošiančias sunkias naktines užuolaidas ir trumpas užuolaidėles, kol ugnies skonis burnoje tapo nepakeliamas. Ji patraukė į virtuvę, ketino išeiti pro galines duris, kad kas nors neužklyptų. Po to, kai buvo apkaltinta vagyste, turėjo į šiuos namus nebekelti kojos.

Pusiaukelėje iki durų, žvilgsniui užkliuvus už kai ko, ką pastebėjo poilsio kambaryje, ji staiga sustingo kaip įbesta. Vi-duje sukilus jauduliui, kone suvirpėjo. Štai kai kas destruktivy-

vesnio net už ugnį, dar vienas būdas nusodinti tą kalę visiems laikams. Veide nušvitus platesnei šypsenai, ji nėrė į kambarį ištiestomis rankomis.

1 SKYRIUS

DABAR

Šešių mėnesių Harisas Kvinas kikeno maitinimo kėdutėje, kai nedidelis plastikinis puodelis su kūdikiams skirta žirnelių tyre žnektelėjo ant žemės ir Džouzės sportbačius apdrabstė gelsvai rusva pliuza. Apstulbusi Džouzė pažvelgė į mažytį maistu išterliotą vaiko veidą ir taip pat nusijuokė. Buvo neįmanoma ant jo supykti. Nuo virš kriauklės kabančio ritinio nuplėšusi popierinį rankšluostį, ji pasilenkė nuvalyti grindų, iš džiaugsmo delnais į padėklą barškinančiam Harisui sumurmėdama: „Naujokės klaida.“ Mėtyti ką nors ant grindų ir žiūrėti, kaip Džouzė viską surenka, – naujas mėgstamiausias jo žaidimas.

Išmetusi popierinių rankšluosčių gniužulą į šiukšliadėžę, ji atsisuko ir pastebėjo, kad žirnelių tyre išterliotus kumščius Harisas akimirkai prispaudė prie akių. Ji pažvelgė į Mistės mikrobangų krosnelės laikrodį.

– Laikas nusnausti, vyruti, – tarė.

Apsišvalgė aplink, dairydamosi kitų dėmių, galėjusių likti ant nepriekaištingai švarių Mistės Derosi namų grindų ir sienų. Prižiūrėti savo sūnų Mistė prašydavo ne taip ir dažnai – kartais, kai negalėdavo ateiti Hariso močiutė. Džouzė su nekantrumu laukdavo šių retų progų čia apsilankyti ir nenorėjo susigadinti reputacijos kaip viena iš patikimų Hariso auklių, palikusi netvarką jo mamai.

Pačiupusi prie kriauklės gulinčią šluostę, Džouzė nuvalė Hariso veidą ir rankas, šiam muistantis ir inkščiant iš nepasitenkinimo. „Viskas“, – pareiškė atsegdama maitinimo kėdutės diržus, pakeldama jį aukštyn ir stebėdamasi, kaip jis per tokį trumpą laiką paaugo. Dar atsimena, kaip pirmą kartą laikė jį glėbyje prispaudusi prie krūtinės, kai ištraukė iš mirtinai šalto Saskvehanos upės vandens. Tada Harisas tebuvo kelių dienų amžiaus, mažytis, silpnas ir jam pasisekė, kad apskritai liko gyvas. Dabar Hariso kūnas stambus ir tvirtas, šviesių plaukų kasdien vis daugiau, ir jis kaip reikiant ima rodyti charakterį.

Harisas jau kiek vyresnis, tad Džouzei labai patikdavo priversti jį kikenti, stebėti, kaip jis maistu išsiterlioja rausvus skruostus, paskui viską nuvalyti ir kartu užmigti supamojoje kėdėje, kurią buvo nupirkusi Mistei. Ta kėdė – kone vienintelis modernus baldas šiuose namuose, visiškai nederantis prie kitų baldų svetainėje, atrodančioje tarsi nuotrauka, išplėsta iš žurnalo *Karalienės Viktorijos laikų namai*.

Harisas padėjo galvą Džouzei ant peties, kai ši įsitaisė supamojoje kėdėje ir palengva kojomis sūpavosi pirmyn atgal. Iš šone pritaisytos medžiaginės kišenės Džouzė ištraukė vieną iš Hariso čiulptukų, ir vaikas jį godžiai apžiojo. Stumtelėjusi Harisą kiek žemiau, kad galva gulėtų jai ant krūtinės, glostė jam plaukus, kol vaikas paniro į gilų miegą. Niekas negalėtų prilgti šiam jausmui, galvojo ji, pati jau snūduriuodama.

Tylą nutraukė ritminga mobiliojo telefono melodija. Staiga praplėšusi akis Džouzė budriai žvalgėsi aplink. Garsas buvo prislopintas ir sklido iš kitos kambario pusės, kur ant sofos atlošo buvo pasidėjusi striukė. Jei reikalas svarbus, kad ir kas ten skambino, perskambins. Nuleidus akis ir pažvelgus į Harisą, Džouzei palengvėjo pamačius, kad triukšmas nesutrikdė jo miego, čiulptukas vos laikėsi ant paties apatinės lūpos kraštelio ir, rodėsi, tuoj nukris. Po Hariso galva matėsi ant Džouzės marškinėlių plintanti seilių dėmė. Džouzė nusišypsojo, glosty-

dama Hariso nugarą ir palengva sūpuodamasi kėdėje. Telefonui nustojus skambėti, vėl užsimerkė. Jei atvejis tikrai skubus, leitenantas Nojus Freilis ir detektyvė Grečėn Palmer žinos, kur ją rasti.

Džouzei vos panirus į saldų miegą, telefonas suskambo dar kartą. Šįkart Harisas sukručio. Ji kuo greičiau įkišo čiulptuką jam į burną, akimirką Harisas jį žindė, o paskui suraukė antakius, greičiausiai ruošdamasis pradėti garsiai verkti. Sulaukusi kvėpavimą Džouzė nekantriai laukė, bet Harisas nurimo ir tiesiog atsiduso. Neišleisdama nė garso ji keikė telefoną, žinodama, kad jokia būdu nepavyktų su Harisu nusigauti į kitą kambario pusę iki striukės jo nepažadinus. Nors tai pasirodė nesvarbu – po akimirkos Džouzė išgirdo atsidarant ir užsidarant priekines duris ir Mistę sušunkant:

– Jau grįžau!

Harisas vėl sukručio, raukėsi ir veidu spaudėsi Džouzei prie krūtinės, iš koridoriaus ataidint Mistės balsui:

– Džouze? Tu svetainėje?

Harisas pakėlė galvą, nuo miego apsiblaususiomis mėlynomis akimis kambaryje ieškojo savo mamos. Ši pasirodė tarpduryje, pamatė Harisą ir jos veide nušvito plati šypsena. Vienas Mistės lūpų kamputis tebebuvo nusviręs, tarsi nematomo piršto tempiamas žemyn, tačiau nuo užpuolimo, kurį patyrė tądien, kai gimė Harisas, dabar jas valdė jau daug geriau. Suplojusi rankomis Mistė perėjo per kambarį ir paėmė Harisą iš Džouzės, žaismingai kalbėdama meiliu balsu ir glostydamą nepaklusnius jo plaukus.

– Labas, mažuti, – sukuždėjo. – Ar gerai pasnaudei?

Džouzė pasiražė ir pasitaisė marškinėlius. Pažvelgė į Mistę.

– Kaip sekėsi?

Šypsodamasi Mistė parodė viršutinius priekinius dantis.

– Jau turiu ilgalaikį implantą. Jausmas puikus. Taip džiaugiuosi, kad pagaliau viskas baigta.

Kai per užpuolimą Mistei buvo išmuštas vienas iš viršutinių priekinių dantų, lignoninėje jai buvo įstatyta laikina karūnėlė, bet prireikė kelių mėnesių, kol, susitaupiusi pinigų, dantį susitvarkė visiems laikams. Džouzė jai padėdavo, kai tik galėdavo, bet visus iš Džouzės gautus pinigus Mistė pirmiausia leido Hariso poreikiams. Kol neturėjo Hariso, Mistė užsidirbdavo krūvas pinigų šokdama vietiniame striptizo klube, taigi galėjo sau leisti įsigyti ir baldais apstatyti prabangų namą. Savo santaupas Mistė panaudojo *in vitro* apvaisinimo procedūrai, kad susilauktų Hariso, o pagimdžiusi nusprendė striptizą mesti – net jei būtų norėjusi vėl šokti, dėl patirtų sužalojimų jau tikrai nebebūtų galėjusi to daryti.

Džouzė atsistojo, priėjo prie sofos ir ėmė knaisiotis striukės kišenėse ieškodama mobiliojo telefono.

– Atrodo gerai, – tarė ji Mistei.

Mistė perkėlė Harisą nuo vienos šlaunies ant kitos. Šis padėjo galvą mamai ant peties, jo burnoje kabėjo čiulptukas.

– Ar jis valgė?

– Šiek tiek vaisinių pagalvėlių* ir truputį trintų žirnelių. Labiau norėjo pamatyti, kaip visa tai atrodytų ant grindų.

Mistė nusijuokė.

– O taip, tai naujas jo žaidimas. Viskas gerai. Gal dar gers iš buteliuko.

Džouzė atsidarė praleistų skambučių sąrašą. Abu skambučiai iš to paties numerio. Jai nepažįstamo.

– Darkart ačiū, – tarė Mistė, nors prieš išeidama pas dantų gydytoją padėkojo Džouzei jau maždaug tuziną kartų. – Jei ponija Kvin taip nesirgtų, būtų jį prižiūrėjusi. Kažkoks skrandžio virusas.

* Angl. *fruit puffs* – pagalvėlių formos purus, saldus užkandis, primenantis zefyrus. (Čia ir toliau – vert. past.)

Džouzė apsilviko striukę ir, priėjusi prie Mistės, patapšnojo Hariso nugarą.

– Nieko tokio. Juk nenorėtume, kad jis užsikrėstų tuo, kas dabar siaučia. Gali man skambinti. Pagaliau baigiame ruošti paskutinės stambios bylos dokumentus perduoti apygardos prokurorui, taigi skyriuje ramu.

– Tas narkotikų prekeivis, taip? Loidas Todas?

– Greičiau centrinė figūra, – tarė Džouzė.

– Net sunku patikėti, kad jis veikė taip plačiai, – mestelėjo Mistė.

Loidas Todas nedideliame Dentono miestelyje buvo laikomas visuomenės šulu. Pagrindinė jo statybų įmonė – viena paklausiausių ir žinomiausių, bet, kaip per pastaruosius du mėnesius išsiaiškino Džouzė ir jos komanda, tai tik stambaus narkotikų verslo priedanga. Todas narkotikų gabentojais ir įvairiais žemesnio rango prekeiviais buvo įdarbinęs beveik dvidešimt keturis jaunos vyrus ir kelias jaunas moteris. Reikliems klientams jis tiekdamo beveik aštuoniasdešimt procentų mieste platinamų nelegalių narkotikų. Džouzės nestebino tai, kad jį suėmus perdozavimo atvejų skaičius itin sumažėjo. Žinoma, tas skaičius ir vėl pakils, kai tik Todo klientai savo dozes gaus kur nors kitur.

– Mane tai tikrai šokiravo, – sutiko Džouzė.

Mistė nusekė Džouzei iš paskos prabangių kambarių labirintu, kol abi priėjo priekines duris. Jau stovėdama verandoje Mistė paklausė:

– Gal nori pasilikti papietauti?

Nebe pirmą kartą prašė Džouzės pasilikti šiek tiek ilgiau, tačiau, nors ji mielai praleistų daugiau laiko su Harisu, nebuvo tokia tikra, kad santykiuose su Miste jau atėjo laikas mergaitiškai papietauti. Prireikė daug laiko, kol viena su kita ėmė elgtis taip mandagiai, kaip elgėsi dabar. Prieš kelerius metus, sugriuvus Džouzės santuokai su dabar jau mirusiu jos vyru Rėjumi Kvinu, šis su Miste buvo užmezgęs romaną. Rėjus labai mylėjo